

CECILIA
SAHLSTRÖM

VIHA
SISÄLLÄMME

Cecilia Sahlström

Viha sisällämme

Suomentanut Pasi Punnonen

SAGA Egmont

Viha sisällämme

Translated by Pasi Punnonen

Original title: *Hatet vi bär*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020, 2024 Cecilia Sahlström and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727095103

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

*Omistan tämän teoksen rakkaille lapsenlapsilleni Alexanderille
ja Leolle.*

Rohkeudella ja rakkaudella on kyky muuttaa maailmaa.

1

Musiikki kantautui torille saakka, ja Lilla torgin kulmassa sijaitsevaan Koi-ravintolaan virtasi tasaisesti väkeä.

Naisviisikko oli syönyt aiemmin päivällistä MJ'S:ssä ja kokoontunut nyt baaritiskin ääreen yrittämään juttelua. Se ei käynyt helposti, koska äänimuuri oli tihentynyt likipitäen läpipääsemättömäksi. He seisoivat tiiviisti yhdessä pystyäkseen kuulemaan ylipäättään mitään, eikä sekään mainittavammin auttanut. Sen sijaan he joutuivat harjoittamaan jotakin, mikä muistutti lähinnä kuiskausleikkiä, paitsi että heidän täytyi huutaa.

Tuokion kuluttua he luovuttivat ja asettuivat paikoilleen ja silmäilivät miehiä, jotka seisoksivat niin ikään ryhmissä. Aina silloin tällöin he nojautuivat toisiaan kohti hihkaistakseen kommentin jonkun ulkonäöstä tai täydensivät sanojaan nyökkäämällä kohti tarkoittamaansa miestä.

Vendela seisoi piirin keskellä, ja hän oli pituutensa ja platinanvaaleiden hiustensa ansiosta se, joka näkyi kauas ja sai

osakseen eniten mielenkiintoa. Hänen huomiota herättävät vihreät, soikeat silmänsä eivät jääneet baarissa notkuvilta miehiltä myöskään huomaamatta. Hän arvioi miehiä halveksivin katsein, mutta se tuntui vetävän heitä puoleensa sen sijaan, että olisi vaikuttanut vastakkaisella tavalla.

Vendela huokaisi itsekseen. Minä en sitten ikinä opi, hän ajatteli ja katui sitä, että oli lähtenyt jatkamaan iltaa työkaveriensa mukana. Hänen olisi pitänyt tyytyä päivälliseen ja suunnata sen jälkeen kotiin. Mutta hän oli tavalliseen tapaansa tullut ylipuhutuksi.

Hän käänsi miehille selkänsä ja tarkasteli drinkkilistaa. Vielä viimeinen lasillinen, ja sitten minä lähden, hän päätti samalla kun baarimies pysähtyi leveästi hymyillen hänen eteensä. Yritti flirttiä. Vendela katsoi juomalistaa ja osoitti sormellaan. Hän ei halunnut joutua enää huutamaan, koska siitä seuraisi, että hänen lauluäänensä olisi seuraavana päivänä kateissa. Sitä hän halusi välttää. Kuoro merkitsi hänelle paljon.

Hän sai juomansa, maksoi sen ja kääntyi sitten jälleen nojaamaan selkä baaritiskiä vasten. Hänen ystävättäriensä seuran oli liittynyt muutamia miehiä, joista he vaihtoivat pilkallisia kommentteja. Miehet eivät näyttäneet pysyvän tilanteen tasalla, heidän silmissään viipyi toiveikas pilke. Katarina nojautui Vendelan puoleen.

"Ääliöitä!" Katarina kailotti niin, että Vendela joutui pelkäämään tärykalvojensa puolesta.

Hän hymyili ja nyökkäsi. Hänelle asia oli oikeastaan herttaisen yhdentekevä. Miehet olisivat yhtä hyvin voineet olla maailman mukavimpia, eikä häntä olisi kuitenkaan huvittanut antautua juttelemaan heidän kanssaan.

Samassa hän huomasi, kuinka joukko miehiä lähti hakeutumaan häntä kohti. Yksi yritti tavoitella hänen katsettaan. Vastenmielisyyden aistimus kouraisi hänen vatsaansa, ja hän olisi todellakin halunnut lähteä kotiin, mutta kun tielle asettui viisi juopunutta miestä, oli jokseenkin mahdotonta päästä minnekään. Katseensa häneen naulinnut mies pysähtyi niin tiiviisti hänen eteensä, että hän saattoi tuntea tämän hengityksen leyhähtelevän vasten kasvojaan. Mies lemusi alkoholilta ja joltakin muulta, mitä oli vaikeampi määritellä. Aistimus oli vain omiaan lisäämään hänen pahoinvoinnin tunnettaan, mutta hän jäi vakaasti niille sijoilleen ja tuijotti miestä suoraan silmiin, vailla hymyn häivettäkään. Hän tiesi ylenkatseen kuvastuvan silmistään, mutta luotti samalla vakaasti siihen, että mies ei nykykunnossaan sitä huomaisi. Mies virnisteli leveästi, ja yhtäkkiä tämä veti hänet puoleensa ja suuteli häntä.

Aluksi hän häkeltyi niin pahasti, että ei kyennyt reagoimaan millään lailla. Lamaannus kesti sekunnin, ja sen aikana mies ehti virnistellä vielä hieman lisää, ennen kuin Vendela survaisi polvensa tämän jalkoväliin. Lujaa. Mies kavahti taaksepäin. Hän jäi paikoilleen.

"Mitä helvettiä", mies ulvaisi, ja tämän kasvot kuroutuivat irvistykseen ja muuttuivat helakanpunaisiksi.

Vendela ei suonut miehelle silmäystääkään. Se kuvasti täsmälleen hänen tunteitaan.

Hänen ystävättärensä nauroivat. Mies perääntyä kavereineen heidän luotaan, ja ystävät halusivat häntä. Päättyessään muutaman minuutin kuluttua tehdä lähtöä hän huomasi hänen polvestaan saaneen miehen asettuneen juttelemaan uloskäynnin tuntumaan.

Naiset vaihtoivat huolestuneita katseita.

"Et sinä voi nyt lähteä", Katarina hihkaisi Vendelan korvaan. Hän pudisti päätään.

"En, odotan kunnes reitti on selvä", hän vastasi. "Outoa, että ainutkaan järkkäri ei puuttunut heidän touhuihinsa."

"On, todella."

Samassa Vendelan eteen ilmestyi uusi mies. Ei kai vielä lisää, hän ajatteli. Mutta tämä tulokas katsoi häntä ihaillen.

"Hoidit tilanteen upeasti", hän luki miehen huulilta. Hän punnitsi miestä katseellaan ja totesi tämän vaarattomaksi tumpeloksi.

Hän nyökkäsi. Hänen ystävättärensä näyttivät muodostaneen miehestä samanlaisen käsityksen ja jäivät paikoilleen. Muutamat tuntuivat kuitenkin pitävän tätä silmällä. Kenties suojellakseen häntä. Mies vaikutti typerykseltä, mutta aina oli mahdollista, että se osoittautuisi virhearvioksi.

Mutta yhtä kaikki tämä mies esiintyi edukseen niihin aiempiin verrattuna. Se tuntui melkein mukavalta.

"Tavattaisiinko joskus?" Mies oli nojautunut Vendelaa kohti ja puhui hänen korvaansa normaalilla keskusteluaänellä.

"Kiitos kun kysyt. Mutta olen varattu", Vendela vastasi.

Mies näytti pettyneeltä.

"Millaisia töitä sinä teet?" mies kysyi. Tämä ei aikonut selvästikään luovuttaa.

"Olen Åhlénsilla", Vendela vastasi vanhasta muistista. No jaa, ei kai sillä ollut suurtakaan väliä.

"Kuulostaa kiinnostavalta", mies sanoi eikä selvästikään tarkoittanut sitä.

"Pitää mennä", Vendela sanoi ja käänsi miehelle selkänsä. Katarina tuli perästä, hänkin halusi kotiin. *Enough is enough*, hän totesi.

He katsoivat torin poikki. Vendelan polvesta saanutta miestä ei näkynyt. Eikä tämän kavereitakaan.

Vendela ajoi Katarinan kanssa junalla Lundiin, ja he erosivat toisistaan asemarakennuksen ulkopuolella. Vendela askelsi joutuisasti kotiin.

"Missä sinä olit?" Ääni kantautui olohuoneesta.

"Tiedäthän sinä, kävin kollegojen kanssa päivällisellä ja poikkeisimme sitten vähäksi aikaa Koihin."

"Luulin sinun tulevan aiemmin."

"Olisin minä halunnutkin, mutta en päässyt", Vendela vastasi ja meni olohuoneeseen ja istuutui. Hän kertoi, mitä oli tapahtunut.

"Hyi helkkari niitä miehiä!" Sanoja seurasi naurunremahdus. Vendela nyökkäsi ja ummisti sitten silmänsä.

2

Aurinko oli kivunnut ylös taivaalle, ilma oli lämmin, ja se hiveli paljasta ihoa kansan kuljeksiessa puistoissa, nupukivikaduilla tai makaillessa rannoilla pitkin ja poikin Skånea. Matkanjärjestäjien kannalta kesästä ei ollut varmastikaan kehkeytynyt erityisen tuottoisaa niin monien ruotsalaisten jäätyä nauttimaan lomasta maan rajojen sisäpuolella. Illat olivat lauhvoja ja tuulettomia. Vuosivapaansa jo pitäneillekin tarjoutui tilaisuus pitkittää lomatunnelmia iltaisin ja viikonloppuisin. Tyytyväisyys ei ollut kuitenkaan jakamaton, sillä monien mieltä kalvoi huoli. Kaivoista loppui vesi, ja helteet toivat mukanaan kuivuuden. Eläinrehusta tuli pulaa, ja lämpö uhkasi tehdä viljasadosta huonon.

Sara Vallén muisteli kesälomaansa, parasta vuosikausiin. Tunturivaellus Andersin kanssa seudulla, jossa taivas tuntui olevan tavattoman lähellä. Viikko äidin luona Åhusissa, jonne kaikki lapset olivat kokoontuneet viettämään muutaman päivän yhdessä. Että hän olikin nauttinut heidän kaikkien seurasta.

Äidin luona tuli ahdasta, mutta talo täyttyi naurusta ja elämänilosta. Viimeisen lomaviikon Sara vietti Andersin kanssa Göteborgin saaristossa. Levänneenä, iloisena ja tyytyväisenä hän oli valmis palaamaan töihin.

Ritakin oli tullut nyt takaisin, mikä oli vain omiaan vahvistamaan heidän kummankin hyvinolontunnetta. Aurinko lämmitti upeasti, ja elokuu tarjosi parastaan. Sara nautti askeltaessaan Ritan vierellä.

Lukukausi ei ollut vielä alkanut, joten Klara ja Bella viipyivät reilaamassa kaveriensa kanssa ja Johannes kävi töissä saadakseen kokoon varoja päästäkseen joulun jälkeen kaukomatkalle tyttöystävänsä kanssa.

"Jos se nyt kestää", Johannes sanoi kertoessaan suunnittelevansa Aasiaan suuntautuvaa junamatkaa. Sara oli kiintynyt poikansa tyttöystävään, kerta kaikkiaan suurenmoiseen nuoreen naiseen, jolla hyvin kehittynyt huumorintaju yhdistyi syvälliseen vakavuuteen. Tämä toimi aktiivisesti politiikassa ja otti ahkerasti kantaa yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Hän, Magdalena, teki Johannekselle hyvää. Sarasta tuntui kuin poika olisi muuttunut huolettomammaksi, hyväntuulisemmaksi ja vahvemmaksi. Niin ikään Magdalena oli auttanut Johannesta omaksumaan syvällisemmän yhteiskuntakäsityksen. Se ilahdutti Saraa kaikkein eniten.

"Panimme Lindan kanssa poikki kesällä", Rita sanoi katkaisten Saran ajatuksenjuoksun.

Se tuli Saralle täytenä yllätyksenä. Hänen saamansa vaikutelman perusteella Ritan ja Lindan suhde oli muuttunut ajan myötä vakaammaksi. Toisin kuin oli asianlaita hänen ja Andersin suhteen kohdalla. Se oli heilahdellut kauan suuntaan jos toiseenkin. Toisinaan hän rakasti sitä miestä rajattomasti ja

varauksettomasti, ja toisinaan hän halusi vain pinkoa pakoon. Rita oli kuitenkin näyttänyt olevan erittäin lujasti sitoutunut omaan suhteeseensa.

"Mitä tapahtui?" Sara kysyi ja huomasi itsekin sen kuulostaneen syytökseltä. Niin kuin se ehkä tarkemmin ajatellen olikin. Ali Solangen ja Ritan välillehän oli virinnyt kevättalvella ihastusta, mutta se oli mennyt ohi eikä sen jälkeen ollut ainakaan Saran tietämän mukaan tapahtunut mitään.

"Ha ha", Rita nauroi, "eivätkö suhteet voi loppua ilman että mitään tarvitsee tapahtua?"

"Voivat, totta kai", Sara vastasi ja nauroi itsekin, lähinnä noloituneesti.

"Sinun lävitsesi näkee niin huikean helposti. Et osaa valehdella, et hämätä. Jos sinussa on jokin puute, niin sitten juuri se", Rita vastasi.

"Aha, mutta okei, tunnustetaan."

"Ja sitten me palasimme jälleen yhteen", Rita sanoi, ja hänen silmissään pilkahti.

"Ei saa kiusata."

"Enkä minä kiusaakaan. Kaikkihan sai alkunsa Alista", Rita sanoi verkalleen. "En saanut häntä millään ajatuksistani. Ja vietimme ensimmäisen lomaviikon Lindan kanssa jokseenkin kokonaan riitelyn merkeissä. Päätimme panna suhteelle pisteen ja viivymme erossa vain joitakin päiviä. Ja arvaa mitä, minä olin totaalisesti alamaissa. Ne kolme päivää pakottivat minut puntaroimaan tilannettani aivan kunnolla. Sitten me tapasimme ja puhuimme kaiken selväksi. Tavalla, jolla emme olleet koskaan ennen puhuneet. Kuulostaa varmaan puhkikuluneelta? Mutta Linda on suunnattoman hieno ihminen. Ja hän rakastaa minua. Siispä minä ajattelin, että mitä tässä enää tarvitsee epäroidä."

"Ehkä ihminen voi kasvaa vain mentyään ensi hajalle", Sara totesi ja huomasi puhuvansa itsestään.

Rita pysyi vaiti. Sara huomasi istuttaneensa uuden ajatuksen ystävänsä mieleen ja oli siitä hyvillään. Voisi hän olla sentään jotenkin avuksi. Itsehän hän oli mennyt hajalle. Mutta samalla hän käsitti, että jokaisen ihmisen täytyi tehdä omat virheensä. Historiasta oppi ainoastaan sen, että ei ole oppinut mitään. Kuka se niin sanoi? Churchill, luultavasti. Sara jätti aiheen sikseen.

"Syötäisiinkö lounasta kaupungilla? Juodaan lasilliset olutta ja istutaan ja katsellaan ihmisiä. Nyt on sentään lauantai." Hän pukkasi Ritaa kevyesti kyynärpäällään, ja tämä nyökkäsi.

"Ilman muuta, tosi mukavaa saada viettää kallisarvoinen lauantai vapaa sinun kanssasi." Ritan silmät säteilivät. Hän näytti onnelliselta.

"Tiedetään kyllä, viikonloppuinen yhdessäolo ei lukeudu paraatilajeihini", Sara sanoi. "Mutta pyrin nyt hyvittämään sen."

Rita nauroi niin että hänen hampaansa kiilsivät auringonpaisteessa. Hän oli Saraa päätä pitempi, mikä korostui joissakin tilanteissa ja jäi muissa puolestaan kokonaan tiedostamatta.

Kaikissa ravintoloissa oli täyttä, mutta viimein heitä onnesti Vedissä, josta heille järjestyi tilaa.

Tuntui viihdyttävältä istua katselemassa liikkeellä olevia ihmisiä. Siinä oli jotakin rentouttavaa, ja Sara antoi sille suuren arvon. Poikkeuksellisen lämmin sää ilmeni ihmisten liikkeissä. Niistä kuvastui rentous, ystävällisyys ja kiireettömyys. Aivan toisin kuin oli asianlaita kylmempinä kuukausina. Silloin juoksenneltiin, vältettiin pysähtymistä eikä huomattu muita ihmisiä.

Sara katsoi parasta ystäväänsä ja virkatoveriaan, joka kolmioi pitsaansa ja söi viipaleen toisensa jälkeen ja piti taukoa vain kulauttaessaan olutta. Hän huomasi, että Ritan iho oli erittäin vahvasti ruskettunut, mitä hän ei ollut pannut merkille ennen kuin nyt. Siniset silmät olivat saaneet miltei turkoosin sävyn, ja vaaleat hiukset olivat vähää vaille valkoiset. Sarankin hiukset olivat haalistuneet, mutta tavalla, jossa punainen väri tuntui lähinnä vain korostuvan. Hän oli itse jopa Ritaakin päivettyneempi. Noustessaan nykyisin aamulla jalkeille ja katsoessaan ruskettuneita kasvojaan peilistä hän tunsi suurempaa tyydytystä kuin talvisin, jolloin kaikki oli vaisua ja väritöntä.

"Millainen sinun lomasi oli?" Rita kysyi ja kohotti katseensa pitsasta.

"Paras kaikista. Vietin joka suhteessa upeita päiviä. Tekee mieli sanoa, että se oli paras kesä vuosikausiin. Nautin joka hetkestä. Enkä ollut lainkaan vihainen. En kertaakaan."

"Vihainen?"

"Siis Andersille. Meillä sujui kaikki kerrassaan mainiosti. Onnistuin pitämään huolestuneen minäni piilossa."

"Ha ha, ymmärrän. Oma kesäni oli niin ikään mainio. Sain levätä, ja kun asiat oli puhuttu halki, me vietimme ihanan loman. Lisäksi mieleeni on aina välistä juolahtanut, etten taida olla aivan järjissäni."

Sara ojensi kätensä ja laski sen Ritan kädelle. Jostakin syystä hän tunsi olevansa iloinen ja tyytyväinen Ritan päätökseen, ikään kuin hänellä olisi ollut sen kanssa jotakin tekemistä. Sitten hän hymyili ja silitti sormella Ritan kättä.

"Ja mitä Linda halusi? Vai oliko hänellä siinä asiassa minkäänlaista sananvaltaa?"

Rita katsoi häntä kuin olisi epäillyt, että häneltä olivat ruuvit päässeet löystymään.

"Niin mitä, mitä sinä sillä tarkoitat?" Rita kohotti kulmakarvaansa. Hän oli kyllä tajunnut tarkoituksen.

Sara oli tekeytyvinään vakavaksi.

"Niin, sinähän se kai päätökset teet?" Ja sitten hän päästi naurun valloilleen.

Rita nauroi mukana.

"Päätämme yhdessä", hän sanoi ja pani pisteen aiheen käsittelylle.

"Mitä te teitte lomalla? Palattuanne jälleen yhteen."

"Poikkesimme Värmlannissa vanhempiani katsomassa ja vuokrasimme viikoksi talon Barsebäckistä. Ihanaa kuin mikä. Olemme hoidelleet Lindan puutarhaa ja olemme päättäneet muuttaa yhteen. Panen siis Grönegatanin asuntoni myyntiin."

Sara ällistyi.

"Mitä, muutatteko te yhteen? Ja aiotko sinä myydä mahtavan hienon asutosi?"

"Aion, tuntuu erittäin hyvältä muuttaa yhteen ja asua omakotitalossa. Luulisin. Vakavasti puhuen ajatus hieman jännittää, mutta kun minä olen päätöksen tehnyt, niin tehtynä se myös pysyy." Rita risti käsivartensa rinnalleen.

"Hyvä on sitten. Siitä seuraa kysymys numero kaksi. Mainitsit pari vuotta sitten aikovasi lopettaa poliisin hommissa, oletko harkinnut asiaa lisää?"

"Ha ha, siinä asiassa ei ole edistystä tapahtunut. Taidan jatkaa vielä ainakin toistaiseksi." Rita katsoi päällikköään ja ystävänsä surullisen vetoavasti.

"Siihen pätee kaiketi sama kuin rakkauteen", Sara totesi ja päästi katseensa erkaantumaan Ritasta, erkaantumaan torilta,

erkaantumaan nykyhetkestä. Hän muisteli kaikkia kertoja, jolloin hän oli kyseenalaistanut päätöksensä ryhtyä poliisiksi, ja kaikkia kertoja, jolloin hän oli päättänyt lopettaa, tehdä jotakin muuta. Ja tullut joka kerralla toisiin ajatuksiin. Häntä pelotti luopua poliisin ammatin tarjoamasta turvallisuudesta. Hakeutuessaan parhaiten tuntemansa maailman ulkopuolelle hän oli tuntenut kaipuun kasvavan liian vahvaksi, kaipuun palata takaisin. Nyt oli vuosia siitä, kun hän oli viimeksi tunnustellut sellaista.

"Joka tarkoittaa mitä?"

"Että joku toinen on parempi tai että jokin toinen ammatti olisi parempi."

Rita näytti epäilevää ilmettä. Sara ravistautui eroon sellaisista ajatuksista. Rita haukkasi pitsaansa.

3

Ilma oli lämmin ja painostava. Hän hikoili meikkiensä suojissa ja tunsu olonsa epämukavaksi. Ilmastointi oli temppuillut koko päivän ja suostunut toimimaan vain hetkittäin. Hän oli toimitellut kollegoittensa kanssa tehtäviään lehyhtellen itseään pahvinpalasilla, jotta kasvoille lankeaisi edes vähän viileämpää ilmaa. Sietämätöntä, Vendela ajatteli ja meni kassalle rahastamaan asiakkaan, joka kuljeksi tiskin ääressä kärsimättömästi edestakaisin.

"Ette näköjään edes halua maksua", asiakas sanoi äänellä, joka muistutti epäpireistä kitarankieltä.

Harmi kiristi Vendelan rintaa, mutta hän hillitsi itsensä ja yritti hymyillä ystävällisesti. Hän katsoi ympärilleen.

"Pahoittelen, mutta ilmastointijärjestelmämme on epäkunnossa, ja kaikilla on täysi tekeminen edes hengittää", hän vastasi. Hiukkasen kärkevämmin kuin oli alkujaan tarkoitus.

Asiakas kohautti olkapäitään, maksoi ostoksensa ja lähti sanomatta kiitosta tai muutakaan.

Kylmä viha tekee kesästä hyytävän.

Keskikesän helteissä paistattelevassa Lundin yliopistokaupungissa tunnelma kylmenee, kun arvostettu yliopistotutkija löytyy naisystävänsä luota julmasti murhattuna. Pian toinenkin nainen tapetaan, mutta murhatapaa lukuun ottamatta uhrien välillä ei tunnu olevan mitään yhteyttä.

Rikoskomisario Sara Vallén tiimeineen tarttuu tapaukseen rautaisella otteella. Pääepäilyksi nousee tunnettu terapeutti, mutta kun tämä katoaa jäljettömiin, ovat rikostutkijat jälleen lähtöpisteessä. Jäljet johdattavat Saran yhteiskunnan pimennossa toimivan ryhmän jäljille – ryhmän, jota yhdistää palava viha.

Cecilia Sahlström on ruotsalainen rikoskirjailija, joka on työskennellyt 20 vuotta Ruotsin poliisissa. Sahlströmin rikossarja lundilaisesta rikoskomisario Sara Vallénista on noussut myyntimenestykseksi ja sitä on kehuttu realistisesta ja oivaltavasta poliisityön kuvauksesta. Sahlström asuu perheineen Lundissa.